

מאת יגאל לביב

לשכת בגין משרתת את טמאן וסופר

לפני כמה ימים התקיים בארץ ביקור רשמי של אחותו של נשיא מכסיקו, שמה כשמו, לופז. כיוון שהיא עומדת בראש תעשיית הסרטים בארצה, החליטה לנצל את ביקורה גם לפיתוח קשרי-הסרטים בין שתי המדינות והביאה עימה את בניטו אלזיקרי, ראש החברה הממלכתית להפקות סרטים במכסיקו.

השניים לא נפגשו בענייני סרטים עם שום מפק חשוב בישראל, ולא נפגשו גם עם איגוד המפיקים הישראלי. המפיקים היחידים שעמם נפגשו כמה פעמים, ואשר הוצגו לפניה כמה מפיקים היחידים בישראל הראויים לשיתוף-פעולה, הם אדי סופר וליאון טמאן, חתנו של נדבכים לאון.

הביקור אורגן על-ידי מישרד ראש-הממשלה. אדי סופר הכריז כמה פעמים על עצמו כעל חסיד הליכוד, וכעל מי שהליכוד הבטיח לו השתתפות בתחנת הטלוויזיה השנייה. טמאן מקורב מאוד לראש-הממשלה, ואף קיבל נתח בזכיון לרכישת הנפט ממצרים והעברתו לישראל.

כמה מפיקים ידועים, שעמם שוחחתי, שמעו ממני לראשונה כי הביקור היה בענייני סרטים, וכי סופר וטמאן נבחרו על-ידי לישכת ראש-הממשלה כמייצגי ישראל.

אנשי ראש-הממשלה אירגנו לשניים פגישה עם נשיא מצרים, כדי לשכנעו לתמוך בתוכניתם להפקת סרט מצרי-ישראלי משותף ראשון, שיקרא „גשר מעל הסואץ“. טמאן וסופר הודיעו רשמית על הפגישה, וצינו כי הבמאי הידוע נורטיין פול מארצות-הברית יביים את הסרט. כאשר נאלץ פול על-כך על-ידי יומון תעשיית השעשועים, „וראייטי“, השיב כי הידיעה היא פזיזה ואינה לא-מדוייקת.

שניצר מחליף את רוזנפלד

מילחמת הצהרונים מחריפה

חתנו של בן-עמי, אלי לנדאו, כראש-המערכת.

רוזנפלד הטיל וטו על החזרת לנדאו ל„מעריב“, ובעמדה זו תומך גם שניצר. כאשר נודע לרוזנפלד על הסכם ז'ק-בן-עמי, ראה עצמו משוחרר מההתחייבויות כלפי ז'ק והודיע על תמיכתו בשניצר. קולו של רוזנפלד קובע בהנהלת העיתון בכל שאלה, וביכלל זה מינוי עורך. מייד אחרי מינויו של שניצר הוא ימנה את עידו דיסנצ'יק כראש-המערכת.

בינתיים דחה „מעריב“ את הצעת „ידיעות אחרונות“ לביטול מוספים ב"עיתונים ולהסכם על מיספר עמודים זהה כל יום. „ידיעות אחרונות“ מעוניין בעיקר לבטל את המוספים, מכיוון שיש מחלוקת עיתונים המסרבים למכור את ה"עיתון ביגלל הבעיה של קיפול המוספים. המכונות של „מעריב“ מוציאות לחלוקה את עיתון בן שני חלקים. הראש, הכולל את החדשות, והמוסף, הבנוי כדפי עיתון, ובו מקופל המוסף המיוחד. „ידיעות אחרונות“ מוציאה את הראש, ואחר כל מוסף נפרד, כך שלמחלקים יש עבודה נוספת בהכנסת המוספים השונים לתוך עמודי העיתון הרגיל.

אחרי סירוב „מעריב“, התחיל „ידיעות אחרונות“ למוג מוספים לחטיבה אחת, כפי שעשה ביום הששי האחרון, כש-צירף לחטיבה אחת כמה מוספים.

בשיבת ההנהלה של איגוד המו"לים של העיתונים היומיים, שהתקיימה ביום הששי שעבר, נערך דיון ארוך על המצב הכלכלי הקשה של העיתונים היומיים, והושגה הסכמה כללית על כך שהמשך המצב יגרום לחיסול העיתונות. הגור-מים העיקריים להרעת המצב הם הירידה בנפח המודעות, בעיקר מודעות מסוג „דרושים“. נפח המודעות ירד במוצע של 40% בעיתונים הגדולים. במקביל לכך חלה ירידה בתפוצה, ביגלל ההתייקרות של מחירי העיתונים. הנייר התייקר בשיעור עד שמונה אחוזים בחודש, בהתייך אם לירידת שער הלירה, והשכר התייקר בת-45%. ביגלל תוספת-היוקר. במשך השנה תהיינה לפחות ארבע תוספות-יוקר דומות. לעיתון כמו „דבר“ תהיה ההוצאה הנוספת, ביגלל תוספת היוקר בילבד, בסך שלושה מיליון לירות לחודש.

בדיון נמסר כי כדי לאזן את ההוצאות יצטרכו עיתוני-הערב להגיע ל-מחיר של 17 לירות באמצע השבוע, לעומת 10 לירות כיום. ברור כי לא ניתן להעלות את המחירים ברמה כזו, והמוצא היחיד הוא קיצוץ דראסטי בחוצאות על-ידי פיטורים, קיצוץ במר-כיביה-השכר והקטנת העיתון.

עורך-החדש שניצר מינוי מפתיע

לשלישיה המורכבת מעידו דיסנצ'יק, דב גולדשטיין ומנחם תלמי. הסיבה לשנינו בעמדתו של רוזנפלד ב"ימים אלה היא מורכבת. בחלקה היא נובעת מההתנתקות המתבררת בינו לבין השלישיה הצעירה, שלא הצליחה לגרום לשנינו המגמה של הירידה בתפוצה. הקש שבר את גב הגמל היתה שיחה שערך משה ז'ק עם עובד בן-עמי, שבה סוכם כי תמורת תמיכת בן-עמי בז'ק כמועמד לתפקיד העורך לאלתר, ימנה ז'ק את

הח"כ של

קבוצת אייזנברג

חבר-הכנסת אברהם שריר הוא יושב-ראש סיעת הליברלים בכנסת, ו-פעיל בוועדות-כנסת רבות ושונות. חשוב לדעת מי עומד מאחורי שריר, מילבד - כמובן - בוחרי המיפלגה הליברלית.

חבר-הכנסת שריר מקבל מזה זמן רב שירותי-מישרד ב„בית אסיה“, מקבוצת-

ח"כ שריר

את מי הוא מייצג?

החברות של שאול אייזנברג. ברשימת שריר בבחירות הפנימיות למיפלגה הליברלית פעיל ביותר איש-הבורסה של שאול אייזנברג, מיכאל אלבין, ששמו אף הופיע ברשימת תומכי רשימת שריר. שם נוסף ברשימה: עורך-דינו של אייזנברג, אמנון רוזנשטיין.

למה נתן אבולעפיה

זכיון יקר מפז

לחברת „קלסיקה

אינטרנשיונל“

חברת מחסני הערובה בנמל יפו, „קלסיקה אינטרנשיונל“, שיש לה גם זכיון למכירת פריטים ללא מכס לדיפ-לומטים ולחברות תעופה, מוצעת למכר רה. הבעלים דורשים תמורת החברה 400 אלף דולר.

החברה נרשמה במארס 1978, על-ידי עורך-הדין אברהם יהל, בידי ארבעה שותפים. לכל אחד רבע מהמניות: אהובה אילן, אשתו של אלי אילן, העוסק ביבוא מוצרים ללא מכס; אלפי אוטלה, אזרח פניני הרשום כמי שגר ברחוב רופין 10 בתל-אביב; קלוד רייפוס, בנקאי משווייץ ויוסף שפירו מכפר-שמריהו.

שפירו היה עד להקמת מחסני-הערור בה עובד בכיר במחלקת-החקירות של המכס, וטיפל גם באלי אילן. כאשר פרש לפנסיה, השיג ממנהל-המכס דאז, יחזקאל אבולעפיה, שנינו בחוק ה"קיים לגבי מחסני-ערובה, כדי לאפשר לו ולשותפיו להקים את החברה. שפירו השיג שני דברים מהמכס, שאיש זולתו לא קיבל האחד: עד כה לא ניתנה לשום חברה, מילבד לחברה הציבורית-ממשלתית „לים“ הזכות למכור לאוניות ולדיפלומטים. זכות זו לבדה שווה כסף רב. שנית: התקנות קבעו כי שטח-המי-נימום של מחסני-ערובה צריך להיות 500

נייגר

המסכן!

בראיון שהתפרסם בעמודו הראשון של „ידיעות אחרונות“ ביום הששי שעבר קונן נציב מס-ההכנסה, דב נייגר, על מר גורלו.

לדבריו, משכורתו היא 20 אלף לירות נטו לחודש, ואין לו כל אפשרות לגמור את החודש. הוא סיפר, בעצב, כיצד הוא נאלץ כל חודש למכור צמודים מחסכו-נותיו, כדי לאפשר לאשתו לקנות במכו-לת. כדוגמה למשכורתו המעוותת לרעה הצביע על הלוקש של אחד מסגניו, ש-הראה כי קיבל 30 אלף לירות נטו.

מדוע מקבל הסגן יותר מהנציב? נייגר הסביר לעיתונאי החרוץ כי משכורת נציב-המס צמודה למשכורת סגן-שר, ו-אילו הסגנים נהנים מהטבות של עובדי-מדינה, שאין הוא מקבלן.

כימעט הצטרפתי למסע-תרומות למי-מון חשבון-המכולת של דב נייגר, אלמלא הפריעו לי שתי עובדות.

האחת: סכום הלוקש של הסגן, ש-הראה נייגר, לא נבע משכר גבוה, אלא מכך שבאותו חודש קיבל הסגן הפרשים על הוצאות-הרכב בחודשים קודמים. הפרשים אלה תרמו יותר משליש לשכר הנקי.

העובדה השניה: נייגר אינו חירק משכרו הנקי הזעום. מילבד המכוננת הממשלתית הצמודה שיש לו, והעולה לו בחודש 3000 לירות בילבד, לעומת מחיר ריאלי של 20 אלף לירות שהיא עולה לאדם פרטי, נהנה נייגר מהטבות רבות. כך, למשל, הוא נוהג לסעוד את ליבו דרך-קבע במיסעדת הפאר „שה-סימון“, ולחתום על החשבונות. באחד המיקרים אף ערך שם (תוך כדי ארוחת-ערב מפור-ארת) דיון עם שני בכירים ממישרדו על פיטורי עובדים במישרדו וקידומם. הסיגר העבה שהחזיק ביד אחת, וכי-סיות ה„רמי-מרטין“ הרבות שהחזיק בזו אחר זו בידו השניה (וכך גם רעיו ל-סעודה), לא תרמו לזכות האיש המת-קשה לגמור את החודש.

מוס לישראל וחזרה

לניו-יורק ב-377 דולר

בעוד „אל על“ מעלה את מחירי-הטיסה לניו-יורק וחזרה מ-700 דולר לטיסה הזולה ביותר, התחילה „טו.איי“

TWA brings you all the mystique, the beauty, the vitality, the excitement of Israel in 7 fascinating vacations. For as little as \$377* for 11 days, or \$607* for 15 days, you can experience the heart and soul of Israel.

מודעה ב„ניו-יורק פוסט“ חצי מחיר

לפרסם מודעות-ענק בניו-יורק על טיסות לישראל, וביכללן 11 יום במלון, במחיר של 377 דולר בילבד. כל הרוצה פרטים יפנה לנציגות החברה ויקבל חוברת-הסבר.

מ"ר. שפירו שיכנע את אבולעפיה להק-טין את השטח ל-200 מ"ר בילבד, כדי לאפשר לשותפיו לפתוח את החברה ב" מחסן בשטח זה, שהיה להם בנמל יפו. לפני כמה חודשים נפטר שפירו, ו-השותפים האחרים הודיעו על רצונם לפרוש. אלי אילן מחפש עתה קוונים לחברה, באמצעות עורך-הדין אמנון שיבולת.